

Замислимо да после изрицања ослобађајуће пресуде неке пороте, председник суда опет да реч тужиоцу да он доврши своју оптужницу и да овог пута он добије главу оптуженог, Зашто да не, јер је 12. јуна ове године, непосредно после одбацивања Лисабонског споразума у Ирској (који не може да ступи на снагу ако га не усвоји свих 27 земаља чланица Уније) Већина европских руководилаца дала до знања да ће се процес ратификације наставити... Да ове елите не поштују народни суверенитет на то се Европа већ навикла, то је постао њен бренд. Укључујући и ситуације када се представља као царство демократије на земљи.

Пошто су одбацили "поједностављени" Споразум, толико збркан да је председник владе Брајан Ковен морао да призна како није успео да га прочита до краја, Ирци су, према једном европском посланику обновили успомену на "популистичку демократију". "Није случајно", рекао је један од његових колега, што је референдум процедура коју диктатуре најчешће прибегавају" (1). А председник Европског парламента Ханс Герт Петеринг, закључио је: "Ирско 'не' не може да буде последња реч" (2), биће одржан други а можда и трећи референдум о Лисабонском споразуму: У Даблину ће се гласати све док бирачи не кажу "да", јер то захтевају државе које приликом прихватања споразума нису питале своје бираче за мишљење.

Ирци су криви! Простаци, себичњаци, популисти, они нису на нивоу великодушности и одрицања своје владајуће класе. Осим кад јој, поверавајући јој власт, они дају мандат да покрене "храбре реформе". Али, у том случају, они не гласају против ње. У томе су они, уосталом, врло европејски.

Једно уточиште је разбијено. Европски бренд више се не шири и не продаје уз помињање мира, просперитета, правде и једнакости. Европа производи лепе рекламе са плавим небом и децом која се, играјући се, држе за руке; она располаже мноштвом новинара и уметника пуних неуморне борбености. Али разговори, састанци и субвенције, они нису у стању да направе Европу. Њихове боје никога не покрећу. Европски идентитет у тој мери се изгубио да је, када је смишљена заједничка валута, једино лице утиснуто на новчаницама било лице скупљег живота.

Европа прича о миру, али се укључује у америчке ратове. Она прича о прогресу, али уништава закон о раду. Она прича о култури, али је створила "телевизију без граница" која ће још више него до сада на својим програмима приказивати рекламе. Она прича о екологији, о прехранбеној сигурности, а укида једанаестогодишњи ембарго на увоз америчких пилића који су претходно потопљени у каду са хлором (3). Коначно, она прича о слободи а подржава "срамну директиву" према којој странци ухваћени у незаконитој ситуацији могу 18 месеци бити држани у заточеништву па тек онда бити протерани из земље.

Одржање европског обећања захтева хармонизацију одозго: слободе, социјалноправо, прогресивно оперезивање, независност. У име уједињења, чини се супротно. И одузимају профити најнапреднијим државама. А ту су и продужено држање у затвору,

ноћни рад проширен на жене, слободна трговина, атлантизам. Такав тропизам на крају је довео до социјалне Европе, до Европе која каже "не". Примећујући да су у Ирској жене, млади између 18 и 29 година, радници и запослени масовно одбацили предложени текст, недељни Економист иронично каже: "Једна изборна скупштина, блиска скупштинама XIX века, што значи састављена од старијих богаташа мушког пола, свакако би масовно гласала за Лисабонски споразум" (4). Какву Европу можемо очекивати враћањем на имовински консензус?

Фусноте:

1. Прву изјаву дао је Жан-Луј Бурланж на Франс Килтир, 22. јуна 2008, а другу Ален Ламасут, у Фигару, париз, 16. јун 2008.
2. *Le Monde*, 17. јун 2008.
3. Хозе Мануел Бароз, преједседник Европске комисије, објаснио је "увођење забране за овај увоз представља чин неспојив са правилима међународне трговине." *Le Expresse*, Париз, 12. јун 2008.
4. *The Economist*, Лондон, 21 јун.

Преузето из *Le Monde Diplomatique*, Издање НИИ-а, бр. 33.